

גיבורים בתוכנו

פרקי גבורה
במציאות נשברת

© כל הזכויות שמורות לאביעד גיאת

סיון תשפ"ו | יוני 2026

כריכה: נחמיה בועז

הערות והארות יתקבלו בברכה למייל giat10101@gmail.com

גיבורים בתוכנו

פרקי גבורה
במציאות נשברת

אביעד ג'אט

תוכן עניינים

פתיחה

7

חלק א | רוח סערה

- 11 יוצא ראשון, חוזר אחרון – רן גוואילי
- 14 הראשון שזיהה – אסף חממי
- 17 5 דקות שלא נגמרות – רמי דוידאן
- 20 גבורה על אזרחי – אורן סולומון
- 22 מחנך קרבי – אורי שני
- 25 לנגן בנגב – תומר נגר
- 28 אוצרות בחול – משה בר ששת
- 31 להציל את פרי הגן – כיתת הכוננות של שלומית

חלק ב | רוח קרב

- 39 קשר שנכתב באותיות של ספר תורה – חן אמיר ויוסי הרשקוביץ
- 44 כלי לשליחותך – דביר ציון רווח
- 47 לזרוב, לזרוב, לזרוב – הרב זרביב
- 50 הנני – שי שמריז

חלק ג | רוח צפונית

- 57 משפחה מחברת - אוריאל ואלירז פרץ
- 61 טרם יקראו ואני אענה - בניה ריין
- 65 ללמוד להיות גיבור - איתן אוסטר
- 69 עקרת הבית של לבנון - שולה כהן
- 72 האיש שלנו בביירות - שלמה סלים ג'מוס
- 74 יומון דמשק - אלי כהן

חלק ד | זו אותה הרוח

- 79 3 שניות לפיצוץ - מזנקי הרימון
- 83 הולך עם החברים - איתמר סודאי
- 86 הארץ מלאה הדר - הדר גולדין
- 89 מחויב לחופש - דרור ויינברג
- 94 רוח אחרת - משפחת ליבמן ומשפחת מור
- 99 המורה של צה"ל - מאיר הר ציון
- 103 אין מקום רחוק מדי - מבצעי חילוץ מאנטבה ועד עזה
- 108 חומות של אמונה - לצחוק לשבי בפנים
- 112 כשהעורף תופס פיקוד - אפילוג

פרק סיום

- 115 התנ"ך שאנחנו כותבים

פתיחה

בשנים האחרונות מלווה אותי תחושה חדשה. תחושה של ודאות גדולה שיש כאן משהו חדש, וודאות גדולה עוד יותר שאני לא מבין אותו. אולי זה דומה לאותו הילד שמגיע למקום חדש ומסקרן, הכל מעניין, הכל שונה, וגם אם יש דברים שממש נראים מוכרים, הם מקבלים גוון אחר, מקורי, מרתק.

אולי אפשר לקרוא לזה תחושת פליאה. אני לא מבין מה מתרחש, אבל לא בגלל שלא חקרתי מספיק, או לא בגלל שלא קראתי את הספר הנכון. פליאה שנובעת מכך שיש כאן איזה קומה חדשה שאני לא יכול לשפוט אותה בעיניים בהם ניתחתי את המציאות עד כה. לא קראתי את הספר שמסביר על המאורעות בגלל שהוא עדין לא נכתב. הוא אפילו לא בשלבים אחרונים של עיבוד או הגהה ולא בית הדפוס הוא זה שמעכב את הפרסום.

אבל אם אני מתכוון היטב, אז אולי פרקים מסוימים כבר התחילו לצאת לאור. לא בצורה של נייר או אותיות על גיליון אלקטרוני, אלא פרקי חיים.

תחושת הפליאה איתה אני מסתובב משתלבת עם תחושה אחרת, של השתאות. מה הביא את בכור סוויד לנסוע דרך השדות של העוטף כדי לסייע לחברים שלו משלומית שהלכו בעצמם להציל ישוב אחר? ומה הביא את תומר נגר לצאת החוצה, אל עמדה שאותה החמאס לא הכיר, ולהישאר שם גם שיורד גשם של מרגמות משמים, ולברו לעצור עשרות מחבלים ולעמוד איתן עד שנגמרה לו התחמושת. ואיך תלמידי ישיבת שדרות מוצאים את עצמם פתאום מכתרים את משטרת שדרות, עד לא מזמן שכנה לא רחוקה, ועוצרים שם את המחבלים עד להגעת כוחות נוספים?

ובמינעד הרגשות שמסתובבות בתוכי, עולה בי מחשבה ולא מרפה. איפה אותם אנשים קנו את האומץ ואת התעוזה זו? באיזה מוסד מלמדים ערכים כאלו של הקרבה ומסירות? הם יודעים משהו שאני לא יודע?

ומאותם גיבורים המחשבה שלי נודדת אל גיבורים אחרים, שלשמחתינו לא זכו להגיע לכותרות. של אותם גיבורים שקטים, הסטודנט שיודע שאין סיכוי

שהוא יעבור גם את מועד ג, כי כנראה את מועד ההשלמה הוא יבלה על מדים, כמו את המועדים הקרובים, העורך דין שידוע שבשנים הקרובות המשרד לא יתרחב, המירוץ של הקריירה יחכה עוד כמה שנים, והזוג שבונה קשר על געגוע, שלפעמים מחזק ולפעמים מרסק.

ואותם גיבורים לא לבד, לכל אחד מהם יש מעטפת, שלומדת לחשוק שיניים, כי זה מה יש, וזה מה שצריך עכשיו. לא מילים גדולות כמו הנני, יותר השלמה פשוטה, שעוטפת נחישות של ברזל.

עדות ועוד עדות, מקרה ועוד מקרה, סיפור ועוד סיפור, אומרים לנו משהו אחר, שלא חשבנו עליו. אולי מה שיש בהם, נמצא גם בנו. רק צריך לגרד קצת את השכבה העליונה, או להפעיל לחץ על איזו נקודה עלומה, וזה מתפרץ. ותושבי שכונת הגפן באופקים מסתערים ועוצרים את חוליות המחבלים במחיר דמים קשה. ובמקביל מול דרום הרצועה פולשות חוליות מחבלים למושב יתד, והם מצליחים לעצור אותם, ללא נפגעים, בתעוזה יוצאת מגדר הרגיל.

ואל כולם מתווסף לו דור מפונק, נהנתן, שחושב רק על עצמו, שאכפת לו רק ממספר הלייקים שבתחתית המסך. שבמבט ראשון אתה חושב שהדור הזה, כולו חייב. אבל כשהוא פוגש רוע מוחלט מולו אז מתברר שבכלל כולו זכאי.

הרבה דברים אני עדין לא יודע. תחושה פליאה כזו אינה חולפת כל כך מהר. הסברים מלומדים לא אצליח לחבר. אבל דבר אחד עולה בבהירות. זה לא רק הם, זה בעצם כולנו.

ולספר הקטן הזה תפקיד קטן, סמלי, בעצם לומר את מה שכבר כולם יודעים. הגבורה הזו לא רחוקה היא, לא בשמים ולא מעבר לים, היא כאן, איתנו. בשכן שחוצה את הכביש, בבעל המוסך, בקופאית שמסבירה על מבצע, ובמלצר במסעדה. זה קו שחוצה מגזרים, והאמת שגם קצת עושה צחוק מהגדרות. שהמסלול שאותו הוא מתווה לעצמו, עובר דרך כולנו.

הספר הזו חובר מתוך טור קבוע בבמה המכובדת של העלון השבועי של 'תלמוד תורה ארץ המוריה' בו לומדים בניי. טור שחייב את קיומו לתפילה של דביר ציון רווח. שהציפה את הלב שלי ופילסה את דרכה למילים ואותיות, בדרך לליבם של אחרים.

רוח סערה

140 קמ"ש על כביש 6 נחשב למהירות איטית
באותם רגעים. כולם טסו דרומה.
מוזרים כאלה, במקום לברוח מהאש, רצים אליה.
שמים את עצמם בצד, שוכחים מעצמם.

עזה התנפצה עלינו לרסיסים, בור שחור שצף מתוך
נביעה של רוע שכבר חשבנו שעבר מן העולם לפני
88 שנה.

הופתענו, כולנו. וכשמופתעים מגיבים בלי לחשוב,
פועלים מהאינסטינקט, בלי תכנון.

מה שיוצא זה מי שאתה.

הכי טבעי שיש.

בתחנת הדלק ליד צומת סעד הם פוגשים מבלים רבים שכרוו ממסיבת הנובה, מחכים לחילוץ. ושם תחת אש, הם עוזרים לחלץ עשרות מבלים.

אבל רן לא רגוע, זה לא מספיק לו, יש מלחמה, יש עוד אנשים רבים בסכנה, הוא מרגיש שהוא לא עשה מספיק, השבר בכתף יחכה.

והשנים מתחילים מדרך אחרי רכב מלא במחבלים עד לצומת עלומים, שם נתקלים השנים מחבלים רבים, גיא מנסה לדרוס חלק מהמחבלים, ובתגובה נפתחת עליהם אש תופת שמשביתה את הרכב ופוצעת את שניהם.

אבל כנראה שגם אם העצמות של רן פצועות ושבורות יש שם רכיב נוסף - גבורה שחוררה לו עמוק בעצמות.

רן, בקור רוח בלתי נתפס, על אף הפציעה הקשה, שם לעצמו חוסם עורקים, מתעלם מהצמא הגדול שיש לו וחולק את מעט המים שנשארו לו עם גיא. בנקודת הזמן הזו רן וגיא נפרדים, כל אחד מסתתר במקום אחר. את גיא המחבלים פספסו. אך את רן הם לא פספסו.

אולי יותר נכון לומר שהוא לא פספס אותם. על אף פציעתו הקשה וכשהוא מתחבא מאחורי שיח מנהל רן לחימה מול עשרות מחבלים.

כשהוא פצוע, שותת דם וחבול, הצליח רן לחסל 14 מחבלים. הוא הפסיק רק כשאזלה התחמושת. רן נחטף לעזה.

מעשי גבורה אלו מצטרפים אל שרשרת ארוכה של חיים מלאי גבורה. עוד מהטירונות בגולני בה נפצע קשה ולא ויתר כדי לחזור לכשירות. דרך הבחירה להצטרף ליס"מ.

איש גדול עם לב יותר גדול.

לא מדבר הרבה, מציב לעצמו יעדים, לוקח אחריות ומבצע.

סיפור הבאתו של רן חזרה לקבורה בארץ מעורר התפעלות גם הוא. אבל זה מתאים לו. אי אפשר פשוט לחזור, צריך הפקה. קו גבול צהוב שהוזה כדי לכלול את בית הקברות בלב עזה. כי יש סיכוי קטן שרן נמצא שם. חטיבת מילואים שגויסה לעוד סבב אחרי מאות ימים. לוחמים שהופכים לרגע, לאנשי זק"א ופותחים קבר אחרי קבר. 700 גופות הוצאו ו250 נסרקו. ואז, כמו בסרט טוב מוצאים את רן, והוא לבוש במדי משטרה ונועל נעלים צבאיות, מחכה לנו שרק נחזיר אותו הבית. ובאותו הרגע, כשאבן ענקית ירדה מעל לב של מדינה שלמה, מאות חיילים פורצים בשירת התקוה, ומסיימים בשירת 'אני מאמין'.

רן גואילי

נולד בכח' שבט תשנ"ט | 11.2.99
בנם של עליק ואיציק גואילי. אח לעומרי ושירה.
נפל סמוך לעלומים בשמחת תורה תשפ"ד.

- אז זה רן גואילי חשב לעצמו, כשנכרה לו עצם הירך באמצע הטירונות?
- וזה אחר לעצמו כשהרופא בישר שאין סיכוי שהוא חוזר לגאלני?
- ואיך הרגיש אחרי 4 חודשי איחון בסוף חסע כוונתה של 60 ק"מ?
- וזה זרם לו להיות לוחם יס"מ - יחידה מוכשרת של המשטרה?
- וזה דחף אותו באותו שמחת תורה לקפוץ מחיתר, מרחק שעה נסיעה, עם שבר בכתף, עד עלומים, רק לא להשאיר את החברים לבד?
- ואיך הצליח להתחבר ברצע אחד לקצין אחר, וכיחד לחלץ פצועים מתחת ידי הצוררים?
- ומאיפה היה לו את הכח, אחרי שנפצע קשה, להילחם כמו אריה ולהרוג במחבליים?
- ואיך זה שרק הוא נשאר לבד בעזה, אחרי שכל החברים כבר חזרו, חיכה לנו שניביא אותו למנוחת עולמים?

ואולי התשובה די פשוטה.

זה בגלל זה שהוא, הוא פשוט אחד כזה.

אחד שיוצא ראשון וחוזר אחרון.

הראשון שזיהה אסף חממי

5 דקות, 5 דקות בלבד גרמו לחממי להבין שמדובר במלחמה. לעלות לקשר ולהכריז לכל החטיבה הדרומית "אנחנו במלחמה, הכל בסדר, מלחמה".

את שמחת תורה חממי סגר בבסיס, הבן שלו אלון, בן 6, היה איתו בבסיס, כשהתחילו האזעקות, הפקיד חממי את אלון אצל אחד החיילים בחמ"ל ורץ לגבעה סמוכה לקיבוץ נירים לנהל משם את הלחימה. תוך כדי קרב מול עשרות מחבלים, הקפיץ חממי את הרבש"צים של האיזור.

חממי היה מפורסם אצל הנוח'בות, הם חיפשו אחריו בכל מפקדת החטיבה, תמונות שלו נמצאות בכיסי מכנסי המחבלים.

אבל לא רק המחבלים האורזים הכירו אותו.